

РОСИЦА

Брой 6 -- год I-ва
15 април 1937. г.
— СЕВЛИЕВО —

МЕСЕЧНИКЪ НА УЧЕНИЦИТЪ И УЧИТЕЛИТЪ ОТЪ СЕВЛИЕВСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Адресъ: Околийска Училищна Инспекция въ гр. Севлиево
РЕДАКТИРА - КОМИТЕТЪ

АБОНАМЕНТЪ:

За България . . . 10 лв.
За Странство . . . 40 лв.
Отдѣленъ брой . . . 2 лв.

ВЕЛИКДЕНЪ ИДЕ!

Преди да напустнемъ трѣбваше да бжде училището за Великденската ваканция, преди да се отдадемъ на нашитъ радости презъ днитъ на сжицата, преди да отидемъ на улицата, на полето, срѣдъ бурния потокъ на този свѣтъ, нека си спомниме и приготвиме за оня денъ, въ който възкрѣсна Христосъ — Великиятъ пророкъ на сегашната и бждаща сѣдба на християнитъ.

Кой бѣ Христосъ?

Христосъ бѣ великиятъ пророкъ на сегашната и бждаща сѣдба на цѣлото човѣчество. Той бѣ Оня, който съ своята огромна мисль разкри пжтекитъ на човѣшкото познание, тѣмнитъ начала на самоуничтоженieto и свѣтлитъ извори на просвѣтлението.

Въ днитъ на пригответието къмъ празника и въ самия празникъ нека носиме въ сърдцата и душиитъ си Образа на Исуса, особно сега, когато небето е паднало низко, когато улицитъ бѣлватъ пламѣци и всичко човѣшко въ човѣка е безвъзвратно отлетѣло.

Да жалиме живия Богочовѣкъ, когото пияна тѣлна уби съ оцетъ и жлъчка! Да помниме, че тайната на Голгота е тайна на свободата! Синѣтъ човѣшки, може би,

РОСИЦА

Росна ми, росна Росице,
Ти моя добра сестрице,
Кжде си рано ранила,
Ранила, води пѣнила?

Сестрице, Багарещице*),
Като ме питашъ да кажа —
Мене ми, сестро, дотегна
Съ пастърви, буки да дружа.

Подай си, сестро, ржцетъ
Да идемъ долу въ полето,
Да поимъ ниви градини,
Сладки ябълки де зрѣятъ,
и ниви златни жълтѣятъ.

Да видимъ, сестро, децата,
Правото да имъ ний кажемъ,
Че кой салъ вода попила
Ще радва родъ и родина.

К. Тодоровъ,
I кл. с. Стокитъ

*) Забележка: Притокъ на р. Росица

Да не се плашиме отъ злото, мизерията и страданията! Да помниме и знаемъ, че Богъ е тѣкмо за това, че има зло и страдания въ свѣта. Ако свѣтътъ бѣше изключително добъръ и благъ, Богъ не би билъ нуженъ; свѣтътъ щѣше да бжде Богъ.

Да вземеме поука отъ живота и страданията на Христа! Да бждемъ тихи, скромни и разумни като него! Ди растнемъ по сили и мждростъ, както растна и Той!

Денчо Генева

МОЛИТВА

Дайте да запала малкото кандило, кацнало то сякашъ като птиче мило въ нашта кжца бѣла, радость не видѣла.

И молитва кротка да загрѣй сърдцето, та да литне горе при Исусъ въ небето:

Мамичка е болна, нека оздравѣе, всѣка сутринъ, вечеръ пѣсни да ни пѣе.

Татко да не ходи вече въвъ крѣчмата, да настѣпи вредомъ обичъ на земята.

Че безъ мама, татко мжно се живѣе и безъ обичъ сладка радость не вирѣе! . . .

Искамъ да запала малкото кандило, кацнало то сякашъ като птиче мило . . . Нека свѣтлината да изгрѣй въ сърдцата! . . .

Недѣлчо Тинчевъ

МАРА БѢЛЧЕВА

Презъ месецъ мартъ т. г. въ Женева (Швейцария). Връща се въ София презъ 1903. г. гдето завързва приятелство съ единъ измежду най-голъ-

Родена въ гр. Севлиево на 21. IX. 1868. год. Свършила тогавашната петокласна гимназия въ гр. Търново и следвала частно девическо училище — институтъ въ Виена. Баща ѝ умрѣлъ презъ 1883. г., затова, като се завърнала отъ Виена, тя заварила осиротѣлъ бащинъ домъ. Учителствувала нѣколко месеца въ гр. Русе. Презъ сръбско-българската война Мара става милосердна сестра въ София и учителствува въ Софийската гимназия. Омжва се за писателя Хр. БѢлчевъ. Презъ 1891 год. БѢлчевъ бива убитъ като министъръ на финанситъ. Две години покъсно БѢлчева става почетна дама въ Царския дворець.

„Израсла, обаче, срѣдъ книги и оржжия“ въ будния Севлиевски родъ на хаджи Ангела, тя напуска свѣтския животъ и заминава да следва

митъ поети на българската земя — Пенчо П. Славейковъ. Окриляна отъ мощната духовна сила на поета, тя открива въ себе си дрѣмъщи поетически заложби, започва да работи и ни дава едни отъ най-нѣжнитъ и вдѣхновени стихове на нашага поезия.

Издаде е три стихосбирки:
1. На прага стѣпки — 1918. г.
2. Сонети — 1925. г., (наградена отъ Министерството на народното просвѣщение съ първа награда) и

3. Избрани пѣсни — 1931. г.
Превела е отъ нѣмски езикъ многоизвестнитъ книги „Потъналата камбана“ отъ Хауптманъ и „Тѣй рече Заратустра“ отъ Фр. Ницше.

Мара БѢлчева умира тѣкмо на 25 годишнината отъ смъртта на най-културния български поетъ — Пенчо Славейковъ. Съ него тя имаше възвишена дружба. Когато презъ годинитъ ше се мѣлви името на Славейковъ, ведно съ него ше се споменува и това на Мара БѢлчева. Съ нейната смъртъ се прекъсва живата връзка на народа съ голѣмия българинъ Пенчо Славейковъ.

Поклонъ предъ дѣлата ѝ и предъ още прѣсния ѝ гробъ!

Върхътъ Лисецъ, осветенъ отъ едната страна, като че ли ни викаше! — „Елате въ подножието ми, азъ крихъ великитъ синове на народа и азъ сега пазя тѣхния духъ“. Впишъ погледъ въ величественния Лисецъ и потъналъ въ мисли неусетно изминахме гората и предъ насъ се яви нова картина. Отъ дветъ страни на пѣтя, който водѣше срещу върха Лисецъ, голѣма поляна. Здѣ поляната предъ насъ буйна тъмна и гжста гора, прорѣзана съ падина, която води отъ подножието на в. Лисецъ къмъ насъ, съ дължина около единъ километъръ. Въ лѣво нова гуристическа хижа. На пѣтя предъ насъ, върху дъзвѣтитъ дървета висѣше голѣмъ надписъ. Славчо спрѣ коня, азъ слѣзохъ отъ кабриолета и като малко дете

(Следва на стр. 2)

ОБОРИЩЕ

Юний. Отиваше си язната тиха нощъ. Сипваше се зората на новия денъ. Волно пѣятъ птичкитъ и тѣхната пѣсень се сливаше съ тази на р. Луда Яна. Дълбоко вдишвамъ хладния въздухъ наситенъ съ аромата на полскитъ цвѣтя. Пжтувамъ съ кабриолетъ съ единъ конь, каранъ отъ петнадесетъ годишенъ момъкъ, по шосето северо западно отъ гр. Панагюрище за село Мечка.

Въ дѣсно се очертахъ въ полумрака върховетъ: Лисецъ, Буная и Братия на гиздавата Сръдна-гора — царичата на горитъ. а въ лѣво се очертава Родопъ.

— Славчо, обрѣнахъ се къмъ момчето, което караше кабриолета, далечъ ли е още Оборище?

— Точно подъ върха Лисецъ се е сгушило господинъ учителъ. . .

— Колко ли е голѣма поляната на Оборище? Има ли колкото училищния дворъ или колко пжти е по-голъма отъ училищния дворъ?

Слънцето съ своитъ първи пурпурни лжчи погали върховетъ на планината.

Следъ единъ малъкъ завой, шосето предъ насъ бѣше право и надолнище. На около половинъ километъръ отъ това мѣсто, предъ насъ се виждаше каменъ мостъ, задъ който се виждаха да идатъ срещу насъ четирма човѣка, които, вѣроятно, пжтуваха отъ с. Мечка за гр. Панагюрище. Четирмата пжтника, точно предъ моста, спрѣха, снеха шапки, прекръстиха се и минаха моста. Защо ли снеха шапки и се прекръстиха пжтницитъ предъ този мостъ? Не се осмѣлихъ да запитамъ Славчо.

Кабриолетчето бързо ги отмина и не можахъ да се любувамъ на тия снажни потомци на Сръдногор-

скитъ възстаници. Ето вече и ние сме до каменния мостъ. Славчо сне шапката си и се прекръсти. По

огледахъ мѣстото и забелязахъ въ лѣво отъ насъ, до шосето, една голѣма плоча съ надписъ.
— Славчо, спри коня! Почувствувахъ приятни трѣпки да палзятъ по тѣлото ми и безъ да мисля, снехъ шапката си, слѣзохъ, отъ кабриолета и застанахъ предъ плочата. Косата ми се надигна, сърдцето ми заби силно, а гласътъ ми стана треперящъ отъ вълнение.

Чета:

„Пжтничко,

Виждъ дветъ рѣки Панова и Арселъ слѣни тукъ подъ този мостъ, тѣй се слѣха въ 1875. год. душиитъ на нашитъ дѣди налетѣли по Панова рѣка въ Оборище. Първо Българско Велико Народно Събрание за свободата на България.

Свалѣй шапка, макаръ и отъ далечъ и прекръсти се преди да минешъ моста!“

Прекръстихъ се и съ снега шапка минахъ моста, точно предъ който се сливатъ водитъ на дветъ малки рѣкички.

Бистритъ имъ води пѣха пѣсенята на вѣковетъ и като че ли се радваха на всѣки пжтникъ, който обрѣне погледъ къмъ Оборище.

Качихъ се на кабриолета и щомъ минахъ моста напуснахъ шосето, като завихме на около 120⁰ въ дѣсно по единъ тѣсенъ пѣтъ, навлизаме въ рѣдка гора, на която полянкитъ сж обрасли съ разноцвѣтни полски цвѣтя, които сребристо блестяха отъ утринната роса, галени отъ първитъ слънчеви лжчи. Листата на дърветата леко шумолѣха, пригласяха на волнитъ пойни птички.

